Anno 1743.

cus ſupervenerit, prædictum Monaſterium immediate ſubjaceat Abbati Generali prætatæ Congregationis Sancti Joannis, tamquam Delegato Sedis Apoſtolicæ.

De ejuſdem Confeſſariis Ordinariis, & Extraordinariis.

§. 24. Confeſſarius Ordinarius Monialium prædicti Monaſterii ſit Monachus profeſſus dictæ Congregationis Sancti Joannis, quem ſcientiæ, pietatis, ac prudentiæ commendatione ab ipſius Abbate Generali delectum, & præſentatum, Epiſcopus Diœceſanus probaverit: Idemque ſtatuimus de Confeſſario Extraordinario, quem idem Abbas Generalis ter in Anno, & quandocumque neceſſitas urgeat, ad audiendas dictarum Monialium Confeſſiones valeat deputare. Facta inſuper prædicto Epiſcopo poteſtate, quatenus id expedire putaverit, alium quemcumque Sacerdotem Regularem, etiam alterius Inſtituti, & Ritus Latini, vel etiam ſæcularem ejuſdem Ritus, in Confeſſarium Extraordinarium dictis Monialibus deputandi.

Regula ſimiliter S. Baſilii a Monialibus ſervanda.

§. 25. Non aliam vero Regulam a prædictis Monialibus ſervandam ſtatuimus, quam genuinam illam Sancti Baſilii, quam Monachis tradendam, ſupra ſignificavimus. Cui qui quidem Regulæ, ſi tam ſupradicti Monachi, quam mox enunciatæ Moniales, aliquas peculiares Conſtitutiones addere velint, quæ nec ejuſdem Regulæ obſervantiæ, neque Græcis Ritibus adverſentur, eas ad Congregationem de Propaganda Fide prius cognoſcendas, & ſi opus fuerit corrigendas, Nobiſque auctoritate Apoſtolica confirmandas exhibere teneantur.

Cum facultate condendi Conſtitutiones a S. Sede approbandas.

Cura Pontificis pro conſervanda Eccleſiæ Græcæ diſciplina, & Epiſcoporum auctoritate.

§. 26. In omnibus hiſce Decretis, Venerabiles Fratres, quæ, prævio maturo examine, ut ſupra diximus, auditoque conſilio Venerabilium Fratrum Noſtrorum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium, aliorumque præſtantium integritate, ac doctrina Virorum, ſtatuenda, edenda, ac Vobis denuncianda eſſe judicavimus, minime dubitamus, quin agnoſcatis, nihil aliud Nobis propoſitum fuiſſe, quam ut & Venerabiles Eccleſiæ Græcæ Ritus, ac mores in ſuo vigore perſiſtant, & debita Vobis a populis obedientia, veſtraque ſimul in eos auctoritas, & Juriſdictio, ſarta tecta ſervetur. Quorum utrumque ex una, eademque animi, ac judicii æquabilitate proficiſcitur; per quam & varias Eccleſiarum Inſtitutiones & conſuetudines juſta æſtimatione penſantes, unum illud ad animarum ſalutem omnino neceſſarium in votis habemus; ut ſcilicet omnes, qui ubique Terrarum Catholico cenſentur nomine, unico Fidei, atque unitatis vinculo teneantur: Et ſupremam hujus S. Sedis auctoritatem, qua ſuper alias Divina inſtitutione præeminet, ad promovendam omnium Eccleſiarum utilitatem ſolummodo interponentes; de cætero Fraternitatibus Veſtris intacta manere volumus jura omnia, ac privilegia, & liberum Juriſdictionis veſtræ exercitium, ad regendas Oves veſtræ fidei commiſſas, eaſque per ſemitas mandatorum Dei ad ſalutis æternæ metam, adjuvante Divina Gratia, dirigendas. Hinc eſt, quod & hujuſmodi Decreta libenter a Vobis, & cum debita devotione, atque obſervantia, ſuſcipienda & amplectenda fore confidimus. Et nihilominus auctoritate Noſtra Vobis mandamus atque præcipimus, ut ea omnia & ſingula ſervetis, & ab aliis, ad quos attinet, executioni mandari, atque exactiſſime obſervari curetis. Et Apoſtolicam Benedictionem Fraternitatibus Veſtris ex animo impertimur.

Præceptum de obſervandis præmiſſis Decretis.

Dat. die 24. Dec. 1743.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die XXIV. Decembris MDCCXLIII. Pontificatus Noſtri Anno Quarto.

LXXXVIII.

CONSTITUTIO

Contra Homicidas a Clemente XII. edita pro Ditione Sanctæ Romanæ Eccleſiæ, extenditur ad loca Dominii Reipublicæ Lucanæ, in his quæ pertinent ad Immunitatem perſonalem, & localem.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Clemens XII. confirmatis Prædeceſſorum ſanctionibus contra Homicidas, ſtatuit, ut infra.

ALIAS fel. rec. Clemens PP. XII. Prædeceſſor Noſter per ſuas ſub Plumbo expeditas literas, nempe IV. Kal. Februarii anno Incarnationis Dominicæ MDCCXXXIV. Pontificatus ſui Anno Quinto, ad compeſcenda, & coercenda, atque ab hac Alma Urbe, totaque in temporali S. R. E. ditione penitus avertenda & eliminanda Homicidia, quæ a viris ſanguinum, divini, humanique juris oblitis, incredibili cum immanitate in dies magis magiſque increbeſcente, ſæpiſſime patrari, non ſine graviſſimo paterni animi ſui dolore ac mærore, inaudiverat; Conſtitutionem, quæ incipit: *In Supremo Juſtitiæ Solio*, promulgavit, in qua, poſtquam omnes, & ſingulas Conſtitutiones a fel. itidem rec. Pio II. Paulo II. Sixto IV. Julio II. Leone X. Julio III. Pio V. Gregorio XIII. Sixto V. Gregorio XIV. Clemente VIII. Innocentio XI. Innocentio XII. ac Benedicto XIII. & quibuſvis aliis Romanis Pontificibus Prædeceſſoribus pariter Noſtris, tunc ſuis, adverſus Homicidas ſaluberrime editas, approbavit, confirmavit, & innovavit, illaſque adverſus quemcumque non uſum, ſeu contrarium uſum, qui quovis modo, prætendi, vel allegari potuiſſet, reſtituit, & plenarie reintegravit, quas deinceps omnino, & inviolabiliter obſervari præcepit, & mandavit; inter cætera in eadem Conſtitutione contenta, hæc præſcripta erant, tenoris, qui ſequitur.

Pont. A. III.

Privilegiatis non ſuffragari Privilegium Fori in cauſis homicidii.

§. 1. Et quoniam experimento compertum eſt, adminiſtrationem, ac rurſum rectæ, & expeditæ juſtitiæ, qua Reipublicæ ſalus præcipue innititur, ſummopere obturbari, vel ab exceſſivo numero privilegiatorum, vulgariter Patentati *nuncupatorum, vel a minus recta intelligentia privilegiorum conceſſorum; proinde, ſalvis, firmiſque remanentibus decretis, & reſolutionibus, quæ temporibus fel. pariter rec. Urbani PP. VIII. & dictorum Innocentii XI. & Innocentii XII. Prædeceſſorum, aut alias quandocumque ea ſuper re emanarunt, volumus quod privilegium Fori nemini quorumcumque Privilegiatorum hujuſmodi, tam in Urbe, quam in reliquo Statu Eccleſiaſtico prædictis (Officialibus, aliiſque privilegiatis a Congregatione pro tempore exiſtentium ejuſdem S. R. E. Cardinalium contra hæreticam pravitatem generalium Inquiſitorum, ac Miniſtris neceſſariis actu inſervientibus Archiepiſcopis, Epiſcopis, ac Ordinariis prædictis, eorumque Curiis, dumtaxat exceptis) pro crimine Homicidii ſuffragentur; ſed dicti Privilegiati, quatenus Clericali Charactere inſigniti, Eccleſiaſticæ; & quatenus laici fuerint, ſæculari juriſdictioni ſubjaceant: Reſervantes Nobis facultatem declarandi, quinam, & quotquot eſſet debeant veri Familiares dictorum Archiepiſcoporum, & Ordinariorum, ac Officiales neceſſarii, Curiis Eccleſiaſticis verum, & actuale ſervitium præſtantes.*

Exceptis Official. & Famil. & Privilegiatis a S. Officio, & ab Ordinariis, eorumque Curiis.

Quorum numerus, & qualitates Summo Pontifici præfiniendæ reſervantur.

§. 2. Inſuper quia ex illis etiam, qui in ſortem Domini vocati ſunt, quique aliis irreprehenſibilis, & ab omni culpa, & macula immunis vitæ, ac virtutum exemplo prælucere deberent, aliqui interdum reperiuntur adeo ſuæ vocationis immemores, ut impellente humani generis hoſte, pluribus etiam Homicidiis manus ſuas cruentare non perhorreſcant; Nos perverſorum quorumcumque malitiæ obviandum eſſe, non indulgendum, probe intelligentes; ad iſtorum quoque frænandam pervicaciam, perpetuo itidem ſtatuimus, quod Clericus primæ Tonſuræ nullum Beneficium Eccleſiaſticum obtinens, tametſi conditiones Clericis hujuſmodi a Concilio Tridentino præſcriptas ſervaverit, ac ſervet, pro duobus tamen Homicidiis animo deliberato ac præmeditato per eum patratis, privilegio fori, & Canonis, in odium tanti exceſſus, & ad aliorum terrorem, exuatur, & uti incorrigibilis, omnino ſæculari poteſtati ſubjiciatur, ab ea tamquam laicus legitimis pœnis plectendus. Clericus quoque in minoribus Ordinibus conſtitutus, nec pariter Beneficiatus, nec præſcripta a Concilio Tridentino ſervans, tam Cælebs, quam conjugatus, in cauſis Homicidii dicto privilegio fori non gaudeat, eoque privatus remaneat, neque a proprio Epiſcopo, ſeu Ordinario repeti, minuſque habitum Clericalem, quem indigne abjecit, reaſſumere poſſit poſt totaliter expiatam admiſſi delicti pœnam. Declaratio autem, an reus, ante patratum Homicidium, requiſita a Concilio Tridentino ſervaverit, ad Epiſcopum, aliumve loci Ordinarium omnino ſpectet, non retardata interim delinquentis aſſecuratione, facienda etiam per Judicem laicum nomine Eccleſiæ, qui illum pariter Eccleſiæ nomine ad illius diſpoſitionem retinere poſſit, ac debeat, donec dicta declaratio prodierit, quacumque diverſa, ac etiam contraria Juris Canonici, & Apoſtolicarum Conſtitutionum diſpoſitione, ſeu interpretatione, necnon conſuetudine haud refragante.

Clericos Tonſuratos non Beneficiatos, pro duobus Homicidiis, privilegio Fori, & Canonis privandos.

Clericis in Minor. non ſervantes præſcripta Conc. Trid. non gaudent privilegio in cauſ. Homicidii.

Utrum præſcripta Concil. Trid. ſervaverint, ab Ordinario declarandum eſſe, non retardata aſſecuratione.

§. 3. Por-

Pont. A. IV.

Anno 1744.

Eccleſiaſticos, æque ac Laicos, Homicidii præmeditati Reos, non gaudere Immunitate Eccleſiaſtica.

§. 3. Porro cum idem Benedictus Prædeceſſor, animadvertens Homicidia hujuſmodi ſuo etiam tempore increbreſcere, nec minus, quam alia facinora in celebri Conſtitutione d. Gregorii XIV. etiam Prædeceſſoris, quæ incipit Cum alias, *recenſita, publicæ quieti officere; pro commiſſi ſibi Apoſtolici Officii debito, per prædictam ſuam Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXXV. ſexto Idus Junii, cui initium eſt:* Ex quo Divina, *evulgatam Conſtitutionem, laicos animo præmeditato, ac deliberato proximum ſuum interficientes, ab Eccleſiaſticæ Immunitatis beneficio excluſerit & repulerit, ac pro excluſis atque repulſis haberi voluerit: Nos, ob gliſcentem in dies quorumdem Eccleſiaſticorum nequitiam, qui nulla proprii ſtatus habita ratione, non raro in adeo nefarium, deteſtandumque crimen prolabuntur, ipſorum Gregorii, & Benedicti Prædeceſſorum Conſtitutionibus, quas ſupra confirmavimus, atque innovavimus, inhærentes, & quatenus opus ſit, criminum in illis exceptorum Reos immunitate Eccleſiaſtica nequaquam juvari, iterum decernentes; eamdem Benedicti Prædeceſſoris Conſtitutionem laicos animo præmeditato, ac deliberato proximum ſuum, ſicut præmittitur, interficientes a beneficio Immunitatis Eccleſiaſticæ excludentem, ad ipſos Eccleſiaſticos cujuſcumque gradus, & Ordinis exiſtant, in Urbe, ac univerſa ditione Nobis, & Sedi Apoſtolicæ mediate, vel immediate ſubjecta, Homicidium animo ſimiliter præmeditato ac deliberato patrantes, extendimus quoque, & ampliamus, dummodo tamen cauſa admiſſi per eos Homicidii ab illorum Judice Eccleſiaſtico competente cognoſcatur, & ab eo, ſi rei reperti fuerint, citra pœnam ſanguinis, ad præſcriptum Sacrorum Canonum, condigna puniantur animadverſione.*

Ab Eccleſiaſtico tamen Judice judicandos, & puniendos eſſe. Homicidium mandantes, &c. etiam minores annis 25., & Eccleſiaſticos, non gaudere Immunit.

§. 4. Ulterius, ad varias Doctorum, qui ejuſdem Benedicti Prædeceſſoris mentem, quoad perſonas in dicta ejus Conſtitutione comprehenſas, interpretari, & explicare voluerunt, ſententias, & opiniones dirimendas, declaramus, Homicidii reos, natu minores vigintiquinque, majoris vero viginti annis, tam laicos, quam Clericos, qui mandatum, conſilium, inſtigationem, auxilium cooperativum, aut aliam operam occiſori præbuerint, ex quorum ſingulis pravis actibus homicidium evenerit, in dicta Benedicti Prædeceſſoris Conſtitutione comprehenſos eſſe, ac deinceps cenſeri debere, eamque, quatenus opus ſit, ad ipſos pariter extendimus; ita ſcilicet, ut illorum extractio e loco immuni, atque traditio Curiæ Seculari, quoad laicos, ad ejuſdem Curiæ Secularis requiſitionem, fiat a Curia Eccleſiaſtica & Clerici ab ipſa Curia Eccleſiaſtica ex Officio omnino extrahantur, juxta normam infra dicendam. Item declaramus, omnes, & ſingulos prædictos tam Laicos, quam Eccleſiaſticos, qui in Urbe, ac ditione prædictis, ex cauſa, & occaſione Homicidii etiam in rixa commiſſi cum armis, ſeu inſtrumentis ſuapte natura aptis ad occidendum, inquiſiti, & proceſſati, vel in contumaciam banniti, & condemnati fuerint, dummodo homicidium non fuerit caſuale, vel ad propriam defenſionem, Immunitatis prædictæ beneficio minime gaudere.

Item inquiſitos & damnatos de homicidio in contumaciam.

Ordo ſervandus in extrahendis Reis a loco immuni.

§. 5. Utque reorum, ratione Homicidii, ut præfertur, excepti inquiſitorum, ſeu bannitorum, & in contumaciam condemnatorum extractio ab Eccleſiis, aliiſque locis immunibus, atque traditio ſuo cuique Judici competenti, legitimis modo, & forma a Curia Eccleſiaſtica fiant, volumus, & ordinamus, ut quotieſcumque Judici Eccleſiaſtico competenti innotuerit aliquem Laicum, ſeu Eccleſiaſticum ex cauſa homicidii excepti inquiſitum, atque proceſſatum, ad Eccleſiam, ſeu locum immunem confugiſſe, ibique moram trahere, ac ea ſuper delicti qualitate, ac perſonæ reitate ſubminiſtrata, vel acquiſita ſuppetant indicia, quæ ad capturam decernendam ſufficere videantur, tunc idem Judex Eccleſiaſticus ex Officio, ac nemine etiam requirente, ſi delinquens ſit Clericus, ſin vero Laicus, poſtquam a Curia Sæculari requiſitus fuerit, ad ipſius delinquentis extractionem ab Eccleſia, ſeu loco immuni, implorato etiam ad hoc, quatenus opus ſit, auxilio brachii Sæcularis, & cum interventu perſonæ Eccleſiaſticæ ab Epiſcopo deputandæ, devenire teneantur, extractumque ad ſuos, ſi tuti, & ſecuri, fuerint, ſin minus ad Curiæ Secularis Carceres aſportari, ibique ſub tuta cuſtodia detineri curet, & faciat; Ubi vero ex proceſſu informativo deſuper conficiendo, quoad inquiſitum nondum condemnatum, dictus Judex Eccleſiaſticus, ex acquiſitis, ſeu ſubminiſtratis indiciis ad torturam tantum ſufficientibus, ab extracto homicidium a præfata Benedicti Prædeceſſoris, & hac Noſtra Conſtitutionibus exceptum patratum fuiſſe cognoverit, ad declarationem, quod ſcilicet de caſu ita excepto conſtet, progrediatur, extractumque, ſi Laicus ſit, Miniſtris, & Officialibus Curiæ Secularis, ſi autem Clericus, ejus competenti Judici Eccleſiaſtico tradere, & conſignare poſſit, ac debeat, exactis tamen, receptiſque in actu traditionis, & conſignationis hujuſmodi, a Judice quidem Sæculari, juramento, & ab Eccleſiaſtico, promiſſione in verbo veritatis, de reſtituendo extractum Eccleſiæ, locove immuni, ſub pœna excommunicationis latæ Sententiæ, Nobis, & eidem Romano Pontifici pro tempore exiſtenti reſervatæ, quatenus extractus in ſuis defenſionibus, quæ ad tramites juris, & Ordinationum Apoſtolicarum ei competunt, præfata elidat, & diluat indicia. Et ſi illa minime eliſerit, ſeu diluerit, & delinquens repertus fuerit, Judici ſuo, ſcilicet Eccleſiaſtico in Clericum, Seculari in Laicum, ut juris eſſe cenſuerit, animadvertere liceat.

Et in iiſdem tradendis Curiæ Eccleſiaſticæ, ſive Laicæ.

Quid in extractione, & traditione, & banniti, & damnati in contumaciam.

§. 6. Quoties autem de jam bannito, aut in contumaciam damnato ex cauſa Homicidii ſuperius excepti, ſive Laico, ſive Eccleſiaſtico agetur, quilibet Judex Eccleſiaſticus, ut præfertur, competens, ad illius, Laici nimirum, inſtante Curia Sæculari, & Clerici, ex Officio, extractionem ab Eccleſia, locove immuni, cum interventu quoque perſonæ Eccleſiaſticæ ab Epiſcopo deputandæ, ac traditionem ſuo reſpective Judici, ſicut mox diſpoſitum eſt, faciendam procedat: ſolamque ſententiæ contumacialis, & actorum, quibus illa fundatur, exhibitionem ad hoc ſufficere decernimus, ut dictus Judex Eccleſiaſticus ex illorum inſpectione dumtaxat agnito, num iſtiuſmodi Sententia contumacialis legitime, juſteque prolata ſit ad formam Conſtitutionum Apoſtolicarum, pronunciare, & declarare queat, & debeat, an bannitus, & in contumaciam damnatus conſignandus veniat, nec ne? exactis pariter, & receptis, quatenus conſignetur, a Judice Sæculari juramento, ſi delinquens ſit Laicus, ab Eccleſiaſtico vero, ſi fuerit Clericus, promiſſione, ipſum, ut ſupra, reſtituendi Eccleſiæ, locove immuni, ſub antedicta pœna excommunicationis, ſi extractus in ſuis ſimiliter defenſionibus ei ad præſcriptum prædictarum Conſtitutionum Apoſtolicarum competentibus, nullitatem, & injuſtitiam contumacialis Sententiæ prædictæ oſtenderit, & ſceleris indicia diluerit; quod ſi id præſtare nequiverit, & ex eiſdem Sententia, & actis rite, & recte geſtis, reus repertus fuerit, Judex ejus competens Sententiam exequi, & quando aliquem in pœna irrogata exceſſum deprehenderit, etiam moderari valeat; ita quod quæcumque declaratio a prædicto Judice Eccleſiaſtico facta in judicio Eccleſiaſticæ Immunitatis ſuper conſignatione banniti, & in contumaciam damnati, ejuſque denegatione, nullatenus deſervire, & a nemine allegari poſſit in alio diverſo ac ſeparato judicio, in quo ſcilicet de præfatæ Sententiæ contumacialis executione poſtmodum diſputari contingeret, ad quem effectum dicta declaratio Judicis Eccleſiaſtici perinde habeatur, ac ſi non emanaſſet, nec ullus exinde ſcrupulus animo Judicis competentis, in cognoſcenda & definienda validitate, ſeu nullitate, juſtitia, ſeu injuſtitia ejuſdem Sententiæ contumacialis, ingeratur:

Decreta Judicis Eccleſiaſtici ſuper competentia Immunitatis non ſuffragari in judicio ſuper executione Sententiæ contumacialis.

§. 7. Quoniam autem Dilecti Filii Senatus, & Reſpublica Lucana Nobis nuper humiliter ſupplicari fecerunt, ut diſpoſitionem prædictæ Conſtitutionis Clementis Prædeceſſoris prædictis ſuperius inſertam, ad Dominium, & ditiones eidem Reipublicæ ſubjectas, in quibus homicidia quoque frequentiſſima ſunt, extendere, & ampliare de benignitate Apoſtolica dignaremus; Nos igitur, ipſos Senatum, & Rempublicam ſpecialibus favoribus, & gratiis proſequi volentes & eorum ſingulares perſonas a quibuſvis excommunicationis, ſuſpenſionis, & interdicti, aliiſque Eccleſiaſticis ſententiis, cenſuris, & pœnis a Jure, vel ab homine quavis occaſione, vel cauſa latis, ſi quibus quomodolibet innodatæ exiſtunt, ad effectum præſentium tantum conſequendum, harum ſerie abſolventes, & abſolutas fore cenſentes, hujuſmodi ſupplicationibus inclinati, & ad tam exitiale homicidiorum flagitium, quantum cum Domino poſſumus, propulſandum, exterminandumque advigilantes, prædictam Conſtitutionem pro univerſa, ut præmittitur, S. R. E. prædictæ ditione a laudato Clemente Prædeceſſore factam, quoad præinſerta in his præſentibus literis, reſpective, ad dominium, & ditiones

Pontifex præinſerta confirmat, & extendit ad Ditionem Reip. Lucanæ.

præ-

prædictas ejusdem Reipublicæ Apostolica auctoritate, motu proprio, tenore præsentium extendimus, & ampliamus, atque deinceps omnino, ac inviolabiliter observari præcipimus, & mandamus.

Cum facultate procedendi juxta statuta localia.

§. 8. Volumus tamen, ut veluti alias idem Clemens Prædecessor voluit, & decrevit, ut in Nostra ditione Ecclesiastica tum extractus in suis defensionibus, quæ ad tramites Juris, & *Apostolicarum Ordinationum* ei competunt, eluat, & diluat indicia; tum ut sola Sententiæ contumacialis, & actorum, quibus illa fundatur exhibitio ad hoc sufficiat, ut Judex Ecclesiasticus, ex illorum inspectione dumtaxat agnito, num Sententia contumacialis legitime, justeque prolata sit ad formam *Constitutionum Apostolicarum*, pronunciare, & declarare queat, & debeat, an bannitus, & in contumaciam damnatus consignandus veniat, nec ne; tum denique, si extractus in suis defensionibus, ei ad præscriptum prædictarum *Constitutionum Apostolicarum* competentibus, nullitatem, & injustitiam contumacialis Sententiæ prædictæ ostenderit, & sceleris indicia diluerit: ita pariter in Dominio, & ditionibus prædictis hæc omnia præmissa ad dispositionem Juris, & *Statutorum localium dominii, & ditionum hujusmodi* intelligi debeant.

Numerum, & qualitates Privilegiatorum interim juxta consuetudines locorum servari mandat.

§. 9. Ac insuper volumus, ut donec, & quousque sive per Nos ipsos, sive per Romanos Pontifices pro tempore existentes, declaratio hujusmodi facta non fuerit, ii tantummodo familiares, & Officiales excepti intelligantur, & habeantur, quos de jure, & juxta consuetudinem loci cujuslibet, usque ad hanc diem pro familiaribus, & Officialibus habitos, & deputatos esse, & haberi, ac deputari solitum est.

Clausulæ pro literarum firmitate.

§. 10. Decernentes easdem præsentes literas, & in eis contenta quæcumque semper, & perpetuo firma, valida, & efficacia existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, atque ab omnibus, & singulis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, plenissime observari, sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ipsius S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, eorumdemque Cardinalium Congregationes; aliosve quoslibet quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros; sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; & si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, & inane decernimus.

Cum derogationibus opportunis.

§. 11. Non obstant præmissis, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus, Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, stylis, usibus, & consuetudinibus etiam immemorabilibus, ac quorumcumque Prædecessorum Nostrorum literis, privilegiis, indultis, & facultatibus quibusvis etiam dictis Cardinalibus, eorumque Congregationibus, sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, ac irritantibus & aliis decretis; etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, etiam consistorialiter, vel alias in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, exprimerentur, & insererentur, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Publicationis effectus, & exemplorum auctoritas.

§. 12. Volumus autem ut lapsis vigintiquinque diebus, postquam præsentes literæ per dominium, & ditiones prædictas per Ordinarios locorum publicatæ fuerint, omnes & singulos in dominio, & ditionibus prædictis existentes perinde arctent, ac si unicuique eorum personaliter, ac nominatim intimatæ fuissent; utque earumdem præsentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in Judicio, & extra adhibeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXIV. Januarii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

Dat. die 24. Jan. 1744.

D. Cardinalis Passionei.

Similia Indulta eodem fere exemplo expedita fuerunt pro aliis aliorum Principum; & Rerumpublicarum Ditionibus.

DECRETA

LXXXIX.

Super pluribus Disciplinæ Capitibus, pro Incolis Regni Serviæ, & finitimarum Regionum.

Venerabilibus Fratribus, Dilectis Filiis, Archiepiscopis, Episcopis, Parochis, & Universo Clero, & Populo Regni Serviæ, aliarumque finitimarum Regionum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Sollicitudo Pontifici pro Fidei, ac Disciplinæ integritate, in Servia, & propinquis locis nonnihil collapsa.

INTER omnigenas calamitates, quibus Ecclesiæ Filii sub Infidelium dominatione degentes undique opprimuntur, quibusque omnibus paterna charitate compatimur; non aliæ magis animum nostrum solicitant, atque urgent, quam quæ sunt ejus generis, unde animabus Christi Sanguine redemptis perditionis occasionem oriri, & Catholicæ Fidei, disciplinæque integritati detrimentum inferri posse veremur. Ex quibus cum illæ, quas in Serviæ Regno sub durissimo Turcarum jugo jamdiu sustinetis, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, multis ex partibus alias ad aures nostras pervenerint; tum vero novissime, per Venerabilem Fratrem Joannam Baptistam, electum a Nobis, & constitutum Archiepiscopum Scopiæ, distinctius expressæ, ac pene ob oculos nostros expositæ, incredibile Nos dolore affecerunt. Licet enim inter gravissimas vexationes, & persecutiones ab infidelium crudelitate, & schismaticorum odio illatas, assiduam Pastorum istius Regni vigilantiam, ac solicitudinem in proprios greges, firmamque Populorum in Fide, ac pietate constantiam commendare, immo & admirari debuerimus; plures tamen dolendi causas Nobis attulerunt, tum nonnullorum ex illis infracta, & fluctuans, vel etiam arbitraria, in maximi momenti rebus, agendi ratio; tum invecta inter plerosque Fideles, ex alienigenarum consortio, morum, ac disciplinæ corruptela; præsertim vero turpis Christianæ professionis occultatio, ad infidelitatem accedens, qua plures in istis regionibus uti, temporalium damnorum timore, perhibentur.

Commendantur observantia Decretorum Concilii Albani.

§. 1. Debuerant quidem pleraque ex iis, quæ contra Fidei, & morum puritatem inter istarum Ecclesiarum Fideles irrepsisse dicuntur, vel anteverti, vel introducta corrigi, atque emendari, per satis notas Pontificii, & Canonici Juris sanctiones, & per Apostolicæ Sedis Decreta per organum Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum sæpius emanata; potissimum vero per ea, quæ statuta fuerunt in Albano Concilio, quod sub fel. rec. Prædecessore nostro Clemente XI., ab istius Regni Primate, pro universo Clero, & Populo Albaniæ, & Serviæ, indictum, & celebratum fuit. Ideoque prædictas omnes juris, Ecclesiastici, & Sedis Apostolicæ leges Vobis omnibus in memoriam revocantes, earumque studium, & observantiam impense commendantes, prædictum Concilium Albanum vestris præcipue rebus, ac temporibus accommodatum & opportunum, omnino teneri, ac per omnia observari præcipimus; volentes, ut omnes istius Regni Archiepiscopi, Episcopi, Parochi, & Missionarii, & reliqui Animarum curam habentes, aliquod illius exemplar apud se habeant, atque ad illius normam, suos, & Populorum mores exigere studeant, & conformare.

§. 2. At-

Relati abusus in specie contigendi per infrascripta Decreta.

§. 2. Attamen, ut graviores abusus ad Fidei, morum, ac rituum integritatem pertinentes, quæ ex istis Regionibus ad nostram notitiam in specie pervenerunt, penitus tollantur, ac perpetuo eliminentur; postquam eosdem accurate, ac diligenter per nosmetipsos perpendimus, examinavimus; Ea, quæ sequuntur, Decreta, non sine Venerabilium Fratrum nostrorum consilio, perferre, ac vobis denunciare statuimus; quorum dispositiones a vobis omnibus, ad quos attinet, utpote utiles, ac necessarias, libenter amplectendas esse in Dominino confidimus; & nihilominus auctoritate Apostolica exactissime impleri, & custodiri mandamus.

Non licere Fidei Professionem ita occultare, ut Mahumetismus simuletur.

§. 3. Ordientes itaque a negotiis Fidei, sine qua impossibile est placere Deo; omnibus & singulis istius Regni Fidelibus, qui Ecclesiæ Catholicæ communionem retinere cupiunt, districte præcipimus, atque jubemus, ut caveant, ne ad occultandam, quum licitum & necesse est aliquando, Christianæ Religionis professionem, aliqua faciant, aut admittant contra Evangelica Præcepta, & Instituta; præsertim vero, quæ protestationem includunt Mahumeticæ sectæ: Ideoque si Circumcisionem susceperint, sciant, quod Christus ipsis, Apostolo attestante, nihil proderit. Nomina Turcica, quorum nec memores esse deberent per labia sua, assumere: Abominanda Infidelium Templa, quæ Moschæas vocant, frequentare: Ecclesiasticorum Jejuniorum dies Carnium esu profanare, & hæc eo fine, ut Mahumetani credantur, prorsus devitent. Hæc enim omnia, etsi Fides Christi in corde teneatur, fieri nequeunt, sine Mahumetis erroruni simulatione, sinceritati Christianæ contraria, quæ mendacium in re gravissima continet, & virtualem Fidei negationem, maxima cum Dei injuria, proximique scandalo, includit.

Præsertim in judicio.

§. 4. Multo vero magis, quum a publica Potestate interrogantur, illicitum sibi esse sciant Mahumeticæ sectæ se addictos profiteri; sed illud noverint esse tempus, quo eos oportet, sumentes scutum Fidei, non solum corde credere ad justitiam, sed etiam ore Christum confiteri ad salutem; alioquin si eum coram hominibus negare ausi fuerint, & ipse negabit eos coram Patre suo.

Et in morte.

§. 5. Impius pariter, & illicitus est illorum Serviæ Christianorum abusus, qui, ex hac vita migraturi, cadaver sua Turcarum sepulturis mandari, cum istorum assistentia, & Mahumeticis adhibitis ritibus, permittunt, ut jubent. Etenim si Christum in vita erubescere minime debent, quanto minus quum ejusdem tremendo judicio sistendi sunt; ne & ipse eorumdem coram Æterno suo Patre erubescat.

Simulatores a Sacramentis arcendi & a suffragiis excludendi.

§. 6. Munus itaque Episcoporum, Parochorum, & Missionariorum erit, serio Christianos illos, qui suprapdicta, cum ingenti Fidei injuria, nefarie præsumunt docere & admonere; quod frustra sibi de Christianæ Legis custodia, & zelo, deque Filiorum in eadem educatione blandiantur; quoniam vel in uno istorum deficientes, facti sunt omnium rei: Itaque ipsis aperte denuncient, quod quisquis metu cujuslibet potestatis, vel temporalium amittendorum formidine, Fidem suam prodit, iram Dei super se provocat; seque, nisi resipiscat, ab omni salutis spe extraneum reddit; quoniam magis timet hominem, quam Deum, & momentanea retinere, quam æterna acquirere mavult. Si qui autem obstinati in hujusmodi via impiorum pergere velint, incassum erunt Sacramentorum in vita, &, si impænitentes decesserint, suffragiorum post mortem; ad quæ nullu Ecclesiæ Minister illos admittere præsumat; aliquo a proprio Episcopo Canonicis pœnis, ad præscriptum iam supradicti Albani Concilii; plectendus erit.

Item Mulieres absque Christianæ Religionis exercitio viventes in Turcarum contubernio.

§. 7. Arcendæ pariter a Sacramentis Ecclesiæ sunt illæ Mieres, quæ nuptiarum nomine in Turcarum contubernium admissæ, celantes Christianæ Religionis professiem, ibi vitam agunt ab omni Religionis exercitiomotam; eisque a Pastoribus denunciandum est, ne sal æternæ fiduciam collocent in ea Fide, quam, sine operibus mortuam, in corde tantum utiliter conservare esse, sibi persuadent.

Harum Filii quando baptizari possint, nec ne.

§. 8. Harum vero Filios, quos Parochis baptizandos exhent, ubi eorum vitæ periculum imminere videatur, sacro lavacro abluere prædicti Parochi minime dubent; admonitis Matribus, ut, si convaluerint, ipsi in Christiana Religione educare sedulo curent. Dis vero, qui validam, ac vivacem corporis constitutionem præferunt, & nullo superstitioso fine, sed unico salutis obtinendæ voto, ad baptismum a supradictis Matribus offeruntur; quoniam impossibile est singulas rerum circumstantias expendere, quæ suadere possunt, vel eos in Evangelicæ legis, & fidei cultu perseveraturos, vel Christiana educatione ab hujusmodi Matribus fraudatos, Mahumetani Patris impietatem sequituros esse; perpensis etiam infantilis ætatis periculis, ob quæ tertiam plerumque hominum partem ante complerum decennium extingui, ferunt; nihil expresse jubendum censemus; Ecclesiæque Ministros dumtaxat hortamur; ut invocato cum gemitibus lumine Spiritus Sancti, juxta illius ductum, & prudentiæ suæ dictamina se gerant. Quod si eos ad Baptismum admitti posse crediderint, ne omittant Matribus inculcare districtam obligationem, qua tenentur, hujusmodi Ecclesiæ Filiis, si ad rationis usum pervenerint, notam facere veritatem Dei, eosdemque in disciplina, & correptione Domini educare.

Si baptizentur cotum educationi consulendum.

§. 9. Illud etiam grave, ac permolestum auribus nostris accidit, Concilii Tridentini Decreta de Sacramento Matrimonii ab aliquibus non observari in istis Regionibus, in quibus debitam eorum publicationem jamdiu sequutam fuisse, ipsius Albani Concilii testimonio comprobatur. Itaque omnes istarum partium Fideles supradictis Decretis teneri declarantes, irrita omnino, & nulla esse definimus prætensa Matrimonia, quæ coram solum Turcarum Judice, Caddi dicto, vel etiam absque isto, per solos Sponsos, & non ad prædicti Tridentini Concilii præscriptum contrahuntur. Quique hujusmodi, nullas, & clandestinas nuptias contraxerint & post contractas convivunt, tamquam in illicito concubinatu versantes (nisi de præterito pœnitentiam agant, & justo Matrimonio in facie Ecclesiæ jungantur, a Sacramentorum participatione arceri præcipimus.

Matrimonia juxta Decretum Concilii Trid. celebranda, abrogatis clandestinis aut coram judice contrariis.

§. 10. Matrimonio autem a Fidelibus rite contracto, eisdem minime permittimus, ne quidem ob causam Uxorum a Turcarum raptu servandarum, idem coram Caddi per Procuratores Turcico Ritu renovare; nisi tamen Mahumetanus nuptiarum ritus sit mere civilis, & nullam Mahumetis invocationem, aut aliud quodcumque superstitionis genus includat. Etsi enim non per se ipsos, sed per Procuratores id peragant; nunquam tamen illius delicti insontes haberi debent, quod ipsorum auctoritate, vel mandato committitur.

Non licere Matrimonium per Procuratores renovare Turcico ritu, nisi sit mere civilis.

§. 11. Quoad Proclamationes vero a Tridentino Concilio statutas, licet in Servia minime usu firmatæ asserantur; quum tamen in prælaudato Concilio Albano Parochis etiam Serviæ præscribantur, adempta dispensandi facultate extra urgentis necessitatis occasionem; Nos idem omnino, quum fieri potest, observari præcipimus.

Proclamationes servandæ, nisi necessitas contra urgeat.

§. 12. Quod si alicujus Fidelis Uxor ad Turcas confugiat, & cum aliquo ex istis nefarias nuptias contrahere audeat, non licet Viro aliam Uxorem in illius locum ducere; quum Matrimonium, Jure Divino, Conjugibus superstitibus, indissolubile, per hujusmodi Mulieris facinus minime dissolvatur. Unde, qui in tali casu alteram ducit, mœchatur; & nisi ab ea omnino separetur, a Sacramentis arcendus est.

Matrimonia non dissolvi per Uxoris fugam, & Nuptias ab ea cum infideli contractas.

§. 13. Et quidem de hujusmodi Mulierum salute, nisi pœnitentiam agant, quid judicandum sit, omnibus patet. De Mulieribus autem Christianis a Turcis per vim raptis, iisdemque violenter, vel in pueritia nuptis, quæ nullo Sacramentalis fidei jure conjunctæ, in illicito concubinatu cum Infidelibus perseverant, idem omnino statuimus, quod in prædicto Concilio Albano decretum fuit; ut scilicet illis Ecclesiæ Sacramenta denegentur; nulla ratione habita, vel prætensæ illarum in Christiana Fide perseverantiæ, vel violentiæ in puerili ætate a Turcis illatæ, vel etiam quod unicæ, aut potioris, & justæ Uxoris loco a Turcis habeantur; quum ista nullum jus tribuant in concubinatu, & fornicatione degentibus, ad percipienda Sacramenta; nullamque Sacerdotibus, ad easdem indignis ministranda, præbeant facultatem.

Mulieres nulliter nuptæ cum Infidelibus donec in eorum concubinatu permanserint, Sacramentis arcendæ.

§. 14. Circa Dispensationes Matrimoniales, caveant Episcopi, & Missionarii Serviæ, ne facultatibus sibi ab hac Sancta Sede communicatis inconsulte, vel erga immerentes utantur; neve terminos suæ potestatis transiliant. Nullas itaque Dispensationes, conceden-

Dispensationes non concedendæ sic mulatoribus Mahumeticæ sectæ.

Anno 1744.

dendas esse statuimus illis Christianis occultis, de quibus dictum est, quod Mahumeticos simulent ritus: Etenim isti, quum Christum erubescant, gratiarum Ecclesiæ, quæ Christi sponsa est, indignos se faciunt. Præterea nullas dispensationes concedant in iis casibus, quibus Matrimonia juxta Ritum Ecclesiæ Catholicæ, ut supra dictum est, & valide, & sancte celebranda non esse præviderint; Tunc enim non Dispensationes, sed Dissipationes, & incontinentiæ fomenta essent, a quibus fidelis prudensque Minister Christi omnimode abstinere tenetur.

Nec iis, qui Matrimonium contra Ecclesiæ Ritus contrahere velint.

Declaratio super Dispens. quoad impediment. just. publ. hon. ex Matrim. rato non consum.

§. 15. Specialiter autem advertant, eam facultatem, inter cæteras ipsis communicatas, non reperiri; dispensandi scilicet super impedimento justitiæ publicæ honestatis, proveniente ex matrimonio rato, quod alias inter alterutram partem, & alterius consanguineum in primo gradu, intercesserit; sed ante consummationem, vel morte, vel aliter legitime solutum fuerit. Hoc enim impedimentum fortius est eo, quod ex sponsalibus oritur; idcirco ab hujusmodi dispensatione concedenda abstinere debebunt.

Denuptiarum celebrandarum temporibus, & assistentia nuptiis Infidelium.

§. 16. In celebratione nuptiarum observentur tempora ab Ecclesia Catholica præscripta. Quod si infra vetitos dies Mahumetani suas nuptias celebrantes, aliquem ex Fidelibus officii causa invitaverint; quoniam Ecclesiæ præcepta ad eos, qui foris sunt, minime pertinent; non prohibentur Catholici Serviæ, Christianam modestiam secum ferentes, illis interesse; dummodo fieri possit absque Creatoris injuria, & offensione fidelium, & Ecclesiæ Dei; & nulla in Turcarum nuptiis Mahumetis invocatio, nullique superstitiosi ritus intercedant, quibus invitati, ore, vel opere jungi debeant, & consentire. Quæ tamen Infidelium consortia, & profana convivia, si, quantum poterunt, devitare curaverint, multa sane animarum pericula præcavebunt.

Cognatio spiritualis non extendatur ultra casus & gradus a Conc. Trid. præfinitos.

§. 17. Quod pertinet ad cognationem spiritualem; sapientissima Tridentini Concilii Decreta, quacumque in contrarium consuetudine minime obstante, in Servia omnino observari mandamus. Itaque nec eam, quæ oritur ex Sacramentis Baptismi, & Confirmationis, ultra personas, & gradus ab eodem Concilio præfinita, extendi permittimus; nullam vero spiritualem cognationem aliunde oriri, & in specie ex assistentia matrimonio præstita, etiam ad contrahentium invitationem, sicuti nec inter eos, a quibus capilli pueris primo tondentur, expresse declaramus. Urget enim ratio prædicti Conciliaris Decreti; ne scilicet propter multitudinem prohibitionum, contigat sæpius, in casibus prohibitis ignoranter contrahi matrimonia, in quibus vel cum peccato perseveretur, vel quæ cum scandalo dirimi debeant. Quod cum sapienter statutum fuerit circa ea spiritualis cognationis genera, quæ jam in Ecclesia recepta erant; multo majori ratione obtinere debet in aliis hujusmodi speciebus, quæ in Ecclesia Catholica ignotæ, infectum a schismaticis principium habent, quorum est alligare hominibus onera gravia, & importabilia, digito autem suo ea non movere. Itaque & istorum scandalum, si quod acceperint ex hujus Decreti inter Fideles observantia, secure contemnendum est.

Roman. Missalis, Ritualis, ac Cæremonialis usus retinendus Rejectis ritibus, & precationibus aliunde petitis.

§. 18. De Sacris autem Ritibus, in quibus istarum Regionum Ecclesiæ, Romanam hanc, reliquarum omnium Matrem, & Magistram, in speculum sibi, & exemplum proponentes, non alio quam Romano Missali, Rituali, ac Ceremoniali uti perhibentur; hortamur Venerabiles Fratres Archiepiscopos, & Episcopos, ut nihil in hujusmodi tuta, ac laudabili consuetudine immutari, & tam in Sacrorum celebratione, & Sacramentorum administratione, quam in Benedictionibus, & Exorcismis, non aliis quibuscunque aliunde petitis Ritibus, Ceremoniis & precationibus, quocumque prætextu, aditum referari permittant.

Cæremoniæ Baptismi non omittantur, vel cito suppleantur.

§. 19. Videant, autem, ne forte inanes, aut leves timendi causæ illæ sint, quæ passim afferuntur, pro omittendis in Baptismatis administratione ceremoniis a Rituali Romano præscriptis; quas etiam, quum ex veris, gravibusque causis prætermitti contingat, primo quoque tempore suppleri curabunt. Neque enim sine gravi peccato negliguntur tam magni ponderis, tantæque antiquitatis Ritus, atque ad reverentiam Sacramento conciliandam maxime necessarii.

Aqua Baptisterii juxta Ritum Romanum benedicatur, & in Baptismo adhibeatur.

§. 20. Curandum est etiam, ne extra casum necessitatis, justique timoris ab Infidelibus, incussi, communis, & naturalis Aqua, vel etiam ea, quæ pro lustrationibus benedicitur, in Baptismi administratione adhibeatur; ac temere omittatur usus Aquæ ad hunc præcise effectum benedictæ juxta præscriptum Ritualis Romani. Vix enim sine maxima incuria, vel inani timore (juxta sensum etiam Albani Concilii) evenire potest, ut in Ecclesiis Parochialibus, ubi illæ existunt, Baptismales Fontes, statutis temporibus, & ritibus non benedicantur, aut Sacrorum Oleorum ad hoc sufficiens copia non suppetat.

Pont. A. IV.

Communionis in Paschate sumendæ commodum Fidelibus suppetat.

§. 21. Invigilent, pro pastoralis muneris implemento, ne Fidelibus quocumque in loco degentibus Sacerdotes, Catholici desint, qui ipsis in Paschatis solemniis Sacrosanctam Eucharistiam ministrare possint: tum ut Lateranensis Concilii pro omnibus utriusque sexus Fidelibus Decretum observetur; tum ut in communi totius Ecclesiæ de Resurrectione Domini lætitia, hoc vivifico pabulo, quod symbolum quoque unitatis est, Ecclesiæ Filii roborentur, ac nutriantur, Quod si propter locorum, & temporum infelicitatem eveniat, ut infra duas Hebdomadas, quæ a Dominica Palmarum ad Dominicam in Albis intercurrunt, nullatenus id fieri possit; tunc, ut eidem præcepto, vel in Quadragesima, vel in solemniis Pentecostes, præviisque diebus, juxta proprii Sacerdotis consilium, a Populis istarum Serviæ regionum satisfieri valeat, harum Litterarum tenore concedimus, & indulgemus.

Dispensatur quoad tempus, pro casibus necessitatis.

Eucharistia Infirmis ministretur.

§. 22. Dolenter vero nimis accepimus, vel adeo desertas, & ruinosas esse istarum Regionum Ecclesias, vel adeo insolescere Infidelium furorem, ut Sanctissima Eucharistia neque decenter, neque tuto, ut par est, asservari possit; unde eveniat, ut plerique Fideles Infirmi, absque salutari Viatico, naturæ debitum solvant. Porro gravissimo huic malo, quantum fieri potest, occurri, & provideri debet. Quamobrem Infirmorum notitia per Parochos anxia diligentia est inquirenda, non tantum pro iisdem Pœnitentiæ Sacramento expurgandis, Christianisque monitis, ac spiritualibus consolationibus juvandis, ac sublevandis; verum etiam, ut Sanctissimo Christi Corpore reficiantur, atque ad extremum agonem subeundum muniantur. Itaque ubi alicui ex Fidelibus mortis periculum instare perspicint, prædictum Sacramentum Eucharistiæ quamprimum ipsi ministrent, & si quidem sine periculo possint, ab Ecclesia sumptum, si aliqua ibi extiterit, ad Infirmi domum deferre debent, cum extra summum necessitatis casum, apud infirmos, in Ædibus non Sacris, Missam celebrare non liceat.

Missa extra Ecclesias non celebretur absque extrema necessitate.

Ritus deferendi sacram Eucharistiam.

§. 23. Dum autem Sacerdos tantum Sacramentum ad infirmos defert, Decreta in Albano Concilio promulgata adamussim observet, quibus præcipitur, ut indutus Superpelliceo, Stolaque utrique humero circumsepta, & præcedente uno saltem lumine, Hymnos, & Psalmos submissa voce recitans, in Sacra Pixide, vel in Calice mundo, velamine cooperto, ambabus manibus illud ante pectus tenens, devote deferat. At ubi (sicut ibidem additur) Turcarum vis prævalet, & iniquitas, Sacerdos Stolam semper habeat propriis coopertam vestibus: in sacculo, seu bursa Pixidem recondat, quam per funiculos collo appensam in sinu reponat; & nunquam solus procedat, sed uno saltem Fideli, in defectu Clerici, associetur.

Superstitiosi ritus in sepeliendis cadaveribus devitentur.

§. 24. Denique circa sepelienda Fidelium Cadavera, omnes Turcarum superstitiones devitentur; a quibus profecto impuram originem trahunt superstitiosi quidam ritus, veluti lotiones, quæ incenso Thure, & cæterarum precum recitatione, quæ a Catholica improbantur Ecclesia, peraguntur. Itaque abstinentes quantum poterunt ab omni specie mala, & infidelium imitatione, discant istarum Regionum Populi, nihil in hujusmodi Ritibus contineri, quod necessarium sit ad Defunctorum salutem, atque suffragium. Turcarum vero cæteria, & cachinnos, inanesque schismaticorum sermones, pro nihilo habeant.

Relaxationes, & dispensationes non temere, nec levi de causa adhibendæ.

§. 25. In æstimandis autem periculis, quum interventu in supra enuntiatis rerum generibus Ecclesiasticæ disciplinæ rigorem relaxari posse declaravimus, universos istarum Regionum Fideles, præcipue vero Animarum Pastores monemus, itidemque rogamus, ut abjectos animos Christiana virtute erigentes, quid vere timendum sit, quid contemnendum, examinent; & non in angustia, & metu terrenarum potestatum, sed in amplitudine charitatis, & ardore dilectionis, quæ

Pont. A. IV.

quæ foras mittit timorem, Dei, & Ecclesiæ præcepta observent, & Animarum Curam administrent. Quod si solam Turcarum insultantium formidinem, aut levium incommodorum periculum, ad transgredienda Christianæ professionis instituta, vel ad negligendum Animarum sibi creditarum regimen, justam sibi causam esse judicaverint, vere de ipsis dici poterit, quod ibi trepidaverint timore, ubi non erat timor. Idcirco Venerabiles Fratres Archiepiscopos, & Episcopos, quos Spiritus Sanctus posuit regere Ecclesias istas gravissimarum calamitatum cumulo vexatas, hortamur in Domino, & obsecramus, ut inanes hujusmodi timores, ex inferiorum Ecclesiæ Ministrorum, omniumque Fidelium pectoribus excutiant, eosque erigant, atque excitent; ut calcatis æque mundi blanditiis, atque terroribus, per arduam, angustamque semitam, Christum Ecclesiæ Caput, ad sanctificationis fastigium invitantem, constanter sequantur.

Beneficium conservatæ Religionis magni æstimandum.

§. 36. Agnoscant porro singularem in ipsos Dei nostri misericordiam, qui dum, terribili judicio, in aliis Regionibus Infidelium dominationi subjectis Christianam Religionem penitus conculcari, & extingui permisit; in isto tamen Serviæ Regno veritatis suæ lumen vigere voluit, quo respicientes homines in angustiis, & tribulationibus constituti, & consolationem acciperent in hac vita, & ad meliorem, ac beatiorem aliam assequendam perducerentur.

Et summa cura custodiendum.

§. 27. Itaque, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, cogitate etiam, atque etiam, & præcavete, ne per ingrati animi vitium, Divinæ erga vos pietatis fluenta siccentur; & auferatur a vobis Regnum Dei, cujus legibus obtemperare, & recte constitutos mores servare contempseritis.

Præceptum, & adhortatio pro præmissorum implemento.

§. 28. Quod si supra exposita Decreta, quibus vestram agendi disciplinam ad sanctissimarum Ecclesiæ legum puritatem cupimus revocare, quæque vobis omnino exequenda per has Literas nostras auctoritate Apostolica denunciamus, gravia vobis videbuntur, & importabilia; videte ne ad leve Christi onus, ac suave ipsius legis jugum, eam gravitatem, & molestiam vestra opinione transferatis, & quæ ex superaddita temporalium bonorum, vel retinendorum solicitudine, vel acquirendorum cupiditate proficiscitur. Hæc si abjeceritis, & mundi servitutem cum ea, quam Christo professi estis, minime conciliandam esse duxeritis; & profecto levia vobis omnia, & expedita in Christianæ legis observantia videbuntur. Fidelis est autem Deus, qui non patietur vos ab infidelibus vexari, ac tentari supra id, quod potestis; sed faciet etiam ex tentatione proventum, & momentanea tribulationum vestrarum æterno gloriæ cumulo abunde rependet. Quod ab ipso Patre misericordiarum, & Deo totius consolationis vobis ex animo adprecantes, Apostolicam Benedictionem vobis omnibus impertimur.

Dat. die 2. Febr. 1744.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die 2. Februarii Anno Domini MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

XC. SÆCULARIZATIO

Aliquot Ecclesiarum Germaniæ, aut earumdem redditum imminutio a quibusdam proposita, reprobatur, & nunquam toleranda edicitur, cum admonitione ad Germanorum Antistites.

Dilecto Filio Nostro Josepho Tit. S. Petri in Monte Aureo Presbytero S. R. E. Cardinali de Lambergh nuncupato

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili noster, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Pontifex cum Principibus Catholicis agit, ut eos a pernicioso consilio deterreat.

UT primum Nobis compertum est, quod ad præsentem rerum in Germania statum componendum, pacemque in ea stabiliendam, proponeretur, aut aliquos ex Episcopatibus maxime insignibus in secularem potestatem redigere, aut illos Principatibus, qui

Anno 1744.

cum eis conjuncti sunt, vel conspicua bonorum parte, spoliare; idemque perficere in pinguioribus redditibus, qui ad Abbatias, aut Canonicatus aliasque Ecclesiasticas Dignitates jure pertinent; ut nimirum, per hujusmodi bonorum opulentiam augeretur Principum Secularium temporale dominium, Ærarium, opesque amplificarentur: statim, Antecessorum Nostrorum exemplo, qui novis, ac perniciosis ejusmodi rebus summis viribus adversati sunt; cum superiori sæculo in Germania duo Metropolites, & Episcopatus sex deleti sunt, in alio autem deformis illa inter Catholicos, & Protestantes alterna successio constituta est; non omisimus per literas, etiam manu nostra conscriptas, Principes, quibus id magni interesse poterat, aut qui ad rem istam, de qua consultari dicebatur, opem suam conferre valebant, graviter commovere de imminenti Catholicæ Religionis in Germania periculo, de præclaro hæreticæ pravitatis triumpho, summaque rei Ecclesiasticæ calamitate: quæ quidem foret omnino maxima, si Episcopatus, insignesque Abbatiæ, seculari Principatu cum eis conjuncto, præclarissimis juribus, spectabilibus honorificentiis spoliarentur; aut in profanos usus Ecclesiæ patrimonia converterentur, aut imminuerentur illis opes, quarum possessionem per non intermissam tot sæculorum memoriam Episcopi Catholici integre sancteque servarunt, atque ea bona, quæ Ecclesiis summa pietate, ac liberalitate a Majoribus donata fuerant, nunc per abusum maxime reprehendendum, in sumptus, & propria commoda usurparentur; Curavimus quoque, ut hæc ipsa Principibus sedulo inculcarentur ab Apostolicis Nuntiis, qui apud illos sunt. At vero, ut de eorum pietate, ac Religione, sicuti par est, publice constet, profecto Nos, tum ex ipsorum responsis ad literas Nostras, tum Nunciorum Nostrorum literis, aperte cognovimus, eos probe intellexisse non minus gravissimum Catholicæ Religionis damnum, quam luctuosam rerum perturbationem, quæ consequeretur, si ad aliquid prædictorum aditus recludatur: proinde testati sunt, sibi consilia hujusmodi haudquaquam probari.

Principum Responsa accipit pietati, & religioni consentanea.

Profitetur se ullo pacto laturum Ecclesiastici juris imminutionem.

§. 1. Jam plane ex Vobis aliquos de his omnibus certiores fecimus, in responsionibus ad ea, quæ super his ad Nos detulistis; tum etiam hæc ipsa significavimus iis, qui in Urbe negotia vestra agunt, quoties hac de re, sive per se, sive per alios, Nos allocuti sunt. Ut vero unicuique vestrum de Voluntate Nostra omnino constaret, opportunum esse duximus per hoc Breve Apostolicum eam luculenter exponere, quod ad cæteros quoque præclaros Germaniæ Episcopos mittimus, ad universos fortasse, si opus fuerit, mittendum. Nos igitur coram Altissimo, cui rationem de singulis operibus nostris reddituri certe sumus, testamur, Nos pro viribus enixe curaturos, ut omnia & singula Ecclesiarum Germaniæ Principatus, jura, Jurisdictiones, honores, bona, sive illa ad Episcopatus, sive ad Abbatias, sive ad Canonicatus, sive ad alias quascumque Ecclesiasticas Dignitates jure pertinent, integra atque intacta permaneant; neque unquam concessuros, aut assensu comprobaturos, adversum hæc quidquam fieri, ulloque modo attentari; cum omnino parati simus sanguinem potius nostrum omnem effundere, quam pati, ut Ecclesiæ jura, ac libertas violentur, & conscientiæ Nostræ macula per ejusmodi assensum afferatur.

Episcopos monet de ipsorum debito, eorumque consilia exquirit.

§. 2. Pietati quidem vestræ, ac zelo injuriam faceremus, si vel suspicio in Nos caderet, sententiam vestram cum hac Nostra prorsus non congruere; quasi vero obliti essetis jurisjurandi, quo in auspicando Episcopatu polliciti estis, universa Ecclesiæ vestræ jura, prærogativas, fortunasque, sartas tectasque servare. Equidem Nos animo prospicimus, quantum emolumenti hæresi accederet, si Ecclesiasticos proventus, non dicimus sæculares fieri, sed tantummodo attenuari, minuique; eoque magis si Principatibus, jurisdictionibus, juribus, honorificentiis, quod Deus avertat, Episcopatum aliquem, aut aliquam Abbatiam spoliari contingeret. Acerbissima enim vulnera, quæ haud dissimili occasione Catholica Religio accepit, argumento nimis certo Nobis sunt, ut eidem multo graviores in posterum auguremur calamitates. At vos, qui loco præsto estis, longe melius, quam Nos, percipere valetis, quæ perniciosa vobis, ac tristissima acciderent, si vestra Episcopalis Dignitas insigni Principis auctoritate, viribus, opibusque denudata, impotens, & imbecilla fie-

Anno 1744.

fieret, ad Gregem Vobis commissum tuendum tegendumque ab Hæresi, quæ in propinquis, ac finitimis provinciis longe lateque dominatur. Maxime vero, si animadvertatis, quæ tandem futura sit clarissimi istius Cleri vestri conditio, redditibus ad ipsum pertinentibus imminutis. Cum enim ex selecta totius Germaniæ Nobilitate lis componatur, haud difficile est intelligere, in quem statum paulatim prolaberetur, in illum scilicet, in quo fuit sæculo XVI., cum Hæresis in Germaniam, atque inde in alias quoque Provincias grassaretur. Agitur itaque res summa, & periculi plena, quæ curam, operam, ac vigilantiam vestram summopere exposcit. Proinde necesse est, ut sedulo cogitetis, provideque Nobis suggeratis, quid factu opus sit, præter ea, quæ hactenus fecimus. Ad omnia quippe Nos promptos, ac paratos esse intelligetis.

Varias rationes ab aliquibus jactas refellit.

§. 3. Imponendus hic esset literis hisce finis; sed Apostolici muneris Nobis impositionus, de quo Omnipotenti Deo rationem reddere tenemur, exigit, ut nonnulla insuper addamus. Vos equidem non ignoratis, Catholicis Principibus minime deesse laxioris conscientiæ Theologos, & Assentatores, qui ad eorum aures insusurrare non dubitarunt, fieri quidem non posse, ut Ecclesiastica bona in sæcularem statum redigantur; posse tamen ea minui; tum propter illorum abusum, tum propter immoderatum luxum, & scopi gradum, ac dignitatem; unde fit, ut, aliis Pastorali animarum cura tradita, ipsemet Episcopus sæculi negotiis, & curis sese immisceat; sæcularis potius Principis amplitudinem, quam Episcopi gradum, ac dignitatem poscentibus. Nos profecto, in Literis manu Nostra ad Principes datis, haud prætermisimus sententiam adeo perniciosam refutare, atque diluere; tum ratione, tum exemplis ostendendo, absurdum non esse, ut cum Episcopatu una Principatus conjungatur, idque præsertim in Germania: Neque, ob unius, vel alterius abusum, generale aliquid statui debere, quo Ecclesia vetustissimis, quibus fruitur, juribus exuatur, quove Successoribus in perpetuum adimatur facultas ejusmodi bonis utendi in Ecclesiæ emolumentum, & juxta laudabilem piamque majorum institutionem.

Hortatur Episcopos ne hujusmodi calumnis causam præbeant.

§. 4. Persuasum plane Nobis est, Te non inter eos numerari, qui ita agendo, pravis ejusmodi consiliis occasionem præbuerunt, aut præbent. Neque id inquirimus, an per hos dies quoque in Germania sit, qui sæcularis potius Principis, quam Episcopi personam gerat, quique Principatu, Templique thesauro, ad sæculi pompam abutatur. Generatim sane loquimur; eo magis, quod præsentes literas non ad Te unum; sed ad complures alios transmittere decrevimus. Sed libere constanterque dicimus, ut si in Venerabili Episcoporum cœtu, & inter præclaros Germaniæ Præsules in præsens forte existeret, qui istud vitæ genus ageret, is animæ suæ consulat, talem vivendi rationem corrigat, emendatæque vitæ institutione scandalum de medio tollat, atque ita os obstruat iis, qui loquuntur mendacium, quique argumentis quidem falsis, sed veri speciem præseferentibus, blandiuntur Principibus Sæcularibus, ad ea attentanda, a quibus illi hactenus se alienos esse profitentur. Qui sæcularem magis Principem, quam Episcopum gerit, is certo sciat, se talis ditionis Principem esse, eo quod Episcopus sit talis Diœcesis: Principatum autem non idcirco cum Episcopatu conjungi, quo negligatur cura animarum, sed quo ipsi plenius satisfiat, & Ovile Jesu Christi sibi traditum validius ab Hæresi propugnetur: Animadvertat quoque, pios Institutores, non ad luxum, & sæculi pompam fovendam, elargitos fuisse summa liberalitate, ac munificentia pingues Ecclesiæ proventus; sed ut, detractis iis, quæ congruunt quidem cum Episcopo, tum Principi Viro, non ad propriæ voluntatis libidinem, sed ad Sacrorum Canonum regulam; ita ut omnibus conspicuum sit, quid inter Principem Sæcularem, & Episcoporum Principem intersit, necnon ut iis detractis, quæ ad utriusque dignitatis gradum, atque onera necessaria sunt; quod reliquum est, in subsidium pauperum, & Ecclesiæ bonum impendatur. Qui in se gesserit, minime dubitet, quin Altissimum benedictionibus suis eum largissime cumulet, atque una efficiat; ut in Germania gravissima damna reparentur, quæ ibi superiori memoria illata sunt.

Eademque ab illis inveneem suggeri mandat.

§. 5. Hæc, atque alia hujusmodi, animo quidem & Caritati tuæ præsentia fore non dubitamus; quibus quoque Te opportune usurum speramus, si quando occasio se dederit tibi agendi cum iis, qui forte tam improprie, & inconsiderate viverent. Interea te toto animo complectentes, Apostolicam Tibi, Dilecte Fili Noster, Benedictionem peramanter impertimur.

Pont. A. IV.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xv. Februarii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

Dat. die 15. Febr. 1744.

J. Vincentus Lucchesinius.

Similes Literæ, eodem fere exemplo, scriptæ fuerunt ad alios Antistites per Germaniam.

CAPITULO CATHEDRALIS XCI.

Ecclesiæ Patavinæ nonnulla Indulta, & Privilegia conceduntur.

Dilecto Filio Nostro Carolo S. Nicolai in Carcere Tulliano Diacono S. R. E. Cardinali Rezzonico nuncupato.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Veteres Capituli Patavini prærogativæ.

SImul, ac Nobis, non humano quidem consilio, sed ut profecto reputamus, Dei Numine admonitis, in mentem venit te dare Antistitem Patavinæ Ecclesiæ, cogitavimus ejus Cathedrale Canonicorum Collegium aliquo augere decore, quod pro testimonio haberet paterni amoris erga se Nostri. Ita siquidem merita esse videbatur Ecclesia a S. Prosdocimo D. Petri Discipulo fundata, cultaque deinceps a tot successoribus in Divorum numerum adscriptis, Fidentio, Syro, Hilario, Maximo, Bellino, aliisque duobus Beatorum nuncupatione decoratis, Leonino, & Bernardo Maltraverso, hostra pariter ætate a Venerabili Cardinali Gregorio Barbadico. Ipsum Cathedrale Collegium, unde tres Pontifices maximi, Quartus Eugenius, Paulus Secundus, & Octavus Alexander prodierunt ad universum Christi Domini Ovile moderandum, sexdecim præterea S. R. E. Cardinales, quinque Patriarchæ, duodetriginta Archiepiscopi, & Episcopi, plureſque Romanæ Curiæ Præsules, multis jampridem Pontificiæ beneficentiæ argumentis ornatum a Decessoribus Nostris Callisto hujus nominis Secundo, Alexandro Tertio, Innocentio Tertio, Pio Secundo, adeo splendidam sui speciem exhibebat, ut Nos ad se magis magisque honestandum illiceret.

Cardinalis moderni Episcopi laudes

§. 1. Nec in Te parum momenti fuit ad hujusmodi propositum nostrum confirmandum. Dum enim illi Episcopali auctoritate præes, tuis quoque amplissimis meritis a Capite in membra derivatis enitet. Nobis quippe ante oculos obversabaris clarus non una Ecclesiasticæ Ditionis Provinciali Præfectura, illustris gesto tot annos summa cum justitiæ, ac sedulitatis laude Romanæ Rotæ magistratu, spectatissimus denique amplissima Cardinalatus Dignitate, qua decorus Romæ inter præstantiores Collegas mirificam navabas assidue operam piis exercendis institutis, saluberrimis dicendis in Reipublicæ administratione sententiis; simul autem singulari præditus morum gravitate, atque innocentia, edebas magna Christianæ virtutis exempla: cujus illud tum quoque se Nobis obtulit, dum inopinato vocatus ad gubernandum Patavinum Gregem, anceps hæsisti, an arduo sustinendo oneri pares tibi adessent vires, nec nisi explorata per aliquot dies Dei voluntate, eaque comperta, illud subire voluisti; Statim deinde sacris cæremoniis initiatus, & ad commissas oves progressus Pastorali cura, & agendi suavitate Tibi adeo illarum amorem conciliasti, ut susceptum a Nobis Te eligendi consilium eximiis celebrent laudibus; idque apertissimo documento sit, Divino placuisse Pastori, quod Te in partem Pastoralis solicitudinis vocaverimus. Hæc omnia Nobis suaserunt, ut Cathedrale Collegium tuum præcipuis honoribus amplificaremus.

§. 2.

Pont. A. IV.

§. 2. Quocirca motu proprio, nec ad ullius postulatum, & plenitudine Nostræ Potestatis, decernimus, & constituimus, ut perpetuis futuris temporibus Dignitates, & Canonici Patavinæ istius Ecclesiæ, Notarii sint Sedis Apostolicæ, gaudeantque cunctis honoribus, libertatibus, immunitatibus, exemptionibus, gratiis, favoribus, indultis, quibus potiuntur ejusdem Apostolicæ Sedis Notarii de numero Participantium, sine tamen istorum præjudicio. Rursus ut dum in Choro divinas celebrant laudes, utantur per hyemem Suparo, seu Roccheto, & Cappa magna, per æstatem eodem Suparo, & Superpellicio, sicut Vaticanæ Basilicæ Canonicis est in more. Pileum itidem gerant ornatum purpureo torulo, honoraria scilicet rubri coloris fasciola. Insigni præterea Familiæ suæ Protonotariorum Galerum imponant. Dum quoque Sacrosanctum Missæ Sacrificium peragunt, Canonem Missæ adhibeant, & Lychneolum. Hæc omnia tamen concedimus, & concessa esse volumus, salva tua, & Successorum tuorum in omnibus jurisdictione. Nec per ea intendimus ullam Dignitatum, Canonicatuum, & Præbendarum Ecclesiæ Patavinæ, aliorumque Beneficiorum Ecclesiasticorum, quæ per dictæ Ecclesiæ Canonicos, & inibi Dignitates hujusmodi obtinentes pro tempore possideri, seu in quibus, vel ad quæ jus haberi contigerit, reservationem, sive affectionem Nostræ, ac Romanorum Pontificum Successorum Nostrorum, ac Sedi præfatæ collationi, & dispensationi inducere.

Dignit., & Canonici Patav. creantur Sedis Apost. Notarii.

Eorum insignia, & habitus Chorales.

Usus Canonis, & lychneoli.

Præservantur Ordinarii jura, quoad collationes.

Pontificiæ benevolentiæ significationes.

§. 2. Tuum modo sit Canonicos ipsos hujus beneficentiæ Nostræ certiores facere, iisque reddere has nostras Literas in forma Brevis, quæ in Tabulario servatæ, authentico testimonio fidem faciant Paternæ Benignitatis, benevolentiæque erga se Nostræ, atque incitamentum præbeant obsecrandi Deum Optimum Maximum, ut Omnipotenti ope sua Nos muniat ad Ecclesiæ Gubernacula difficillimis hisce temporibus moderanda. Quod ut ipse quoque cum illis precari ne desinas, Apostolicam Benedictionem, Dilecte Fili Noster, Tibi, eisdemque Canonicis patenti cordis singulari studio impertimur.

Dat. die 22. Febr. 1744.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 22. Februarii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

J. Vincentius Lucchesinius.

XCII. ANTIOCHENO

Patriarchæ Græcorum Melchitarum transmittitur Pallium, Communionis tessera, ac Dignitatis insigne, adjectis mandatis, & conditionibus opportunis.

Venerabili Fratri, Cyrillo Catholico-Græco-Melchitarum Antiocheno Patriarchæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Patriarchæ Fides, Religio, & in S. Sedem observantia commendantur.

DUM nobiscum animo reputamus, illustrem Antiochenam Græcorum Ecclesiam, jamdiu a Romana Sede funesto Schismate divulsam, & a Patriarchis ea labe infectis gubernatam, nunc tandem Fraternitati Tuæ commissam, in legitimi Pastoris tutela esse, omnibus quidem lætitiis incedimus, diuturni mœroris propemodum obliti, quo ex illa Schismaticorum Antistitum irruptione conficiebamur; incredibili simul gaudio perfundimur, quod Catholici Græci Antiocheni Patriarchæ nomen, repetita longius antiquitatis memoria, Romanis Dypticis tuto adscribi queat. Qua de re maximas habemus, agimusque Deo gratias, eoque magis, quod Nobis in Suprema Ecclesiæ Cathedra, licet immerito, confidentibus, id felicitatis evenerit; ac possimus, Te præside, minus timere de illius Gregis parte, quæ ab insidiosis Pseudo-Episcopis circumsessa, deferendæ Orthodoxæ Fidei periculo objiciebatur; contra vero aliqua duci spe, fore ut reliqui in Christi Ovile se restituant. Magnum igitur tuum meritum est, in Orientalem Græcum Patriarchatum veluti postliminio rediisse Catholici Antistitis decus. Ex eo autem æque plurimum apud Nos commendaris, quod ad rem tanti momenti obtinendam Tibi aditum aperueris bene acta vita prius Romæ in Collegio ad Propagandam Fidem instituto, deinde per tuam Nationem Christianis virtutibus palam asserta vera Dei Religione. Quamobrem a Catholicis Orientalis Diœcesis Episcopis in Antiochena Sede locatus fuisti, in qua per tot annos, veluti bonus Christi Miles, pugnasti adversus Catholicæ veritatis hostes, nullis fractus ærumnis, quibus adhuc oppugnaris. Fideli autem populo multum, ne erraret, providisti, consulta identidem Apostolica Sede, ejusque Decretis ac mandatis morem sedulo gessisti, non sine ingenti tuarum Ovium fructu, & eximia obedientiæ laude. Quin etiam, ut arctius visibili Pastorum Principi Te adhærescere gloriari posses, Sacro ornari Pallio a Pontifice Maximo postulasti; ablegato idcirco Romam Dilecto Filio Joanne Aminione Sacerdote, qui prudenti, & grata agendi sedulitate utilem Tibi navavit operam suam. Nihil denique prætermisisti, in quo tua pietas, sincera fides, insignis erga Romanam Sedem observantia non elucesceret.

Anno 1744.

Pallium ipsi transmittitur.

§. 1. His auctus meritis, omnia spondere Tibi poteris de Nostra benignitate, & si adhuc Pallii donum dilatum fuit, scito, id consulto evenisse, ut quo diuturnius optatum, eo jucundius acciperes. Nunc autem non amplius cunctandum rati, quin assiduis tuis precibus, nuper etiam in Consistorio ab eodem Ablegato Tuo renovatis, annueremus, libentissime Tibi transmittimus Pallium ipsum, desumptum e corpore Dicti Petri, in quo plenitudo Pontificalis officii continetur, quod Tibi tradet nostro nomine Venerabilis Frater Episcopus Babylonis, aut alius ab ipso substitutus; dummodo prius coram eorum altero emiseris Catholicæ Fidei professionem, juxta formulam præscriptam a sel. rec. Urbano VIII. Decessore Nostro, ac solemni jurejurando pollicitus fueris fidelitatem Nobis, & Apostolicæ Sedi, adhibita verborum formula Ablegato Tuo consignata, quæ cum his literis reddita Tibi erit; simulque juratus promiseris, Te accuratissime, & qua par est obedientia observaturum quidquid a Nobis sancitum fuit in encyclica Epistola ad Venerabiles Fratres Patriarcham Antiochenum Græcorum Melchitarum, & ad omnes hujus Ritus Catholicos Episcopos huic Patriarchæ subjectos, data 24. Decemb. Anni proxime elapsi 1743. quæ incipit: *Demandatam cœlitus*; cujus exemplar cum Nostris hisce literis ad Te perveniet.

Fidei professio, juramentum fidelitatis & de observandis recentibus Mandatis Apostolicis, eidem præscribitur.

§. 2. Utere deinde hoc venerabili dono, eoque in tuæ Gentis oculis posito, excita illius memoriam ad retinendam, aut amplectendam fidem, ab Apostolorum Principe æque Nobis, ac sibi traditam; unde veluti quadam cognitione illecti, atque excitati, ad Nos revertantur, aut Nobiscum perseverent, quotquot in tuo Patriarchatu Sacro Baptismate initiati sunt. In istiusmodi operam ut omnes intendas Pastoralis vigilantiæ curas, quod hactenus fecisti, pro paterna solicitudine Te adhortamur; plurimam a Nobis gratiam quotidie magis initurus, cujus pro pignore, munusculum ad rerum Sacrarum usum accipiens, Ablegato tuo consignatum, atque Apostolicam Benedictionem, quam Fraternitati Tuæ peramanter impertimur.

Pallii usus ad dignitatis decus, & religionis excitamentum.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXIX. Februarii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

Dat. die 29. Febr. 1744.

J. Vicentius Lucchesinius.

Acta Consistorialia dantur in Appendice.

CONTRA SURRIPIENTES CXIII.

Vel asportantes, aut apud se retinentes Sacras Hostias, vel Particulas consecratas.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

AB Augustissimo Eucharistiæ Sacramento, in quo Salvator Noster, & Dominus JESUS CHRISTUS se ipsum nobis, tamquam gratiarum omnium fontem uberrimum, atque pretiosum æternæ gloriæ pi-